

VŠEM BRATRÍM A SESTRÁM

KOINONIE JAN KŘTITEL

č.j. 9/20

VĚC: COVID-19

KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH!

*„Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost.
Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami,
nákazy, jež šíří zhoubu za poledne.“ (Ž 91,4-6)*

Milovaní,

přeji si v této těžké chvíli dát pocítit celé Koinonii a obzvlášť italské svoji blízkost i blízkost celé komunity.

Během několika málo dnů se život, na který jsme byli zvyklí, radikálně obrátil, a aby toho nebylo málo, nevíme, co bude zítra, a nemáme ponětí o tom, kdy se vrátíme do normálu a za jakou cenu. To se netýká části planety, ale týká se to celého světa a zasahuje mnoho států všech kontinentů.

Tváří v tvář této situaci lze zaujmout dva protikladné postoje: říct, že jde o banální chřipku, která zítra přejde, a uvádět přitom obvyklé statistiky úmrtnosti, kterou způsobuje sezonní chřipka; nebo tuto novou událost extremizovat a dávat do souvislosti s prorockými slovy a přitom se vydávat za experty na eschatologii. Ani jedna z těchto tendencí nám nepomůže, abychom tuto chvíli prožívali autenticky; k této autenticitě bychom měli naopak současnou situaci využít.

Především je současný jev kvantitativně a kvalitativně jiný než ostatní události, které jsme prožili a známe z minulosti. Kvantitativně, protože se dotýká všech kontinentů, což je důsledek současné globalizace. Je to něco nepřátelského ke všem lidem, co se ukazuje lidem jako cizí a nepoznané. Kvalitativně proto, že se to projevuje doslova ďábelsky. Je to skutečně vlastní ďáblu, „rozdělovateli“ – oddělovat, rozdělovat, vytvářet nesváry a vzdálenosti mezi lidmi. A přesně to tato epidemie působí: brání nám v tom, abychom měli běžné vztahy, které se projevují podáním ruky, objetím atd. A důvod pro toto opatření skrývá právě onu ďábelskost: ten druhý musí dokázat, že je zdravý, a protože nemůže, já se ho nemohu dotknout. Jestliže až do dneška existoval předpoklad, že je ten druhý zdravý, teď tu máme předpoklad, že je ten druhý nakažený, a dokud nebudu mít opačný důkaz, tak ho musím považovat za pravděpodobného „roznašeče“ nákazy. Je to ďábelské i proto, jak jsme nuceni přistupovat k nakaženému: v kombinézách, rouškách, plastové ochraně... jedním slovem: izolace! Ten nešťastný ubožák je zbaven základního léku pro lidskou osobu: být mu po boku a projevit mu blízkost a cit. Izolace jen zhoršuje jeho psychický a duchovní stav, ale nemáme jinou volbu.

Člověku přichází na mysl úryvek z Druhé knihy Samuelovy, kde David nařizuje provést sčítání celého Izraele a Hospodin na to reaguje velice tvrdě, když posílá králi toto poselství skrze proroka Gáda: „*Má na tebe dolehnout sedm let hladu v tvé zemi? Nebo chceš tři měsíce utíkat před svými protivníky, kteří tě budou pronásledovat? Anebo má řídit ve tvé zemi po tři dny mor? Nuže tedy rozvaž, co mám vyřídit tomu, který mě poslal*“ (2S 24,13). Je zvláštní, že David odpovídá takto: „*Je mi velmi úzko. Nechtě tedy prosím padneme do rukou Hospodinu, neboť jeho slitování je nesmírné, jen ať nepadnu do rukou lidských!*“, a Bůh nechá padnout lid do svých rukou tím, že na Izraele sešle mor.

Davidův hřích spočívá v tom, že chtěl spoléhat na své vlastní síly, na počty, stejně jako ostatní králové, a zapomínal přitom na to, že ochrana a vítězství jsou dílem Pána.

Co říct o současné době? Nejenom, že člověk spoléhá na své vlastní síly, ale tíhne k tomu, že Boha úplně vylučuje, a nežádá se staví na jeho místo. Vezměme si k srdci tyto těžké časy, které, pokud Pán neposlal, tak je určitě dopustil a ne náhodou právě uprostřed postní doby, abychom k němu pozvedli svůj zrak a vroucí prosby, neboť on nám nepřestává připomínat: „... *beze mne nemůžete činit nic*“ (J 15,5).

Kéž za těchto okolností nucené vzdálenosti mezi námi a našimi komunitami Duch svatý obnovuje naše přátelství a touhu být spolu, dá nám překonat nesympatie, zášť, roztrpčenost a neshody, které neprospívají nikomu, nýbrž pouze uspokojují nenasytý hlad ďábla, který chce, abychom mezi sebou byli rozdělení, a to ne jen na čas, ale navždy.

Modleme se intenzivněji za naše domovy s našimi drahými a děkujme za velký dar Koinonie, přátelství, důvěry, kterou můžeme mít nejen v Pána, ale také v naše bratry a sestry. Spojení budeme silnější a těžkosti, které překonáme, nás učiní vyzrálejšími.

Na závěr vás vybízím k modlitbě s úryvkem, viz níže, který je převzat z Šalomounovy modlitby k zasvěcení chrámu a příhodně odpovídá aktuální situaci. Buďme si jisti, že naše důvěra v něho nebude zklamána.

„Bude-li v zemi hlad, bude-li mor ... bude-li ho v zemi jeho bran sužovat nepřítel či jakákoli rána a jakákoli nemoc, vyslyš každou modlitbu, každou prosbu, kterou bude mít kterýkoli člověk ze všeho tvého izraelského lidu, každý, kdo pozná ránu svého srdce a rozprostře své dlaně obrácen k tomuto domu. Vyslyš v nebesích, v sídle, kde přebýváš, a odpusť, učiníš a odplat každému podle všech jeho cest, neboť znáš jeho srdce – vždyť ty sám jediný znáš srdce všech lidských synů –, aby se tě báli po všechny dny, kdy budou žít na půdě, kterou jsi dal našim otcům.“ (1Kr 8,37-40)

Se srdečným pozdravem a v naději na brzké znovuobjetí

Tiberias, 12. března 2020

P. Giuseppe De Nardi
generální pastýř